

HỒI 26

LÂM CHUNG TRUYỀN NGHỆ

Triển Bạch thấy hai lão nhân nội thương rất nặng lại cứ nói chuyện mà không chịu nghỉ ngơi vội bước lên khuyên:

- Nhị vị nên tịnh dưỡng vài ngày, chờ thương thể lành hẳn rồi hãy đàm đạo Thần La nhìn chàng:

- Người tướng hai ta sẽ sống được sao?

Thần Hầu cũng mỉm cười nói:

- Tiểu tử này tính tình trung hậu! Nhưng hai ta tổn hao quá nhiều chân lực, nội phủ lại bị chấn thương, chẳng còn sống được bao lâu nữa, vậy không nhân cơ hội này đàm đạo còn đợi đến khi nào?

Triển Bạch ngăn người một lúc mới lên tiếng:

- Chẳng lẽ không còn thần dược nào có thể cứu chữa cho nhị vị được sao? Triển Bạch này tuy bất tài nhưng cũng nguyện đi cầu y cho nhị vị...

Thần Hầu mỉm cười hỏi:

- Tên tiểu tử này là ai mà tỏ vẻ quan tâm đến hai ta như vậy?

Thần La tươi cười:

- Hắn là Triển Bạch, hậu nhân của Triển Vân Thiên, kẻ đứng đầu trong Giang Nam thất hiệp ngươi có biết không?

Thần Hầu tròn mắt:

- Sao? Hắn là hậu nhân của Triển Vân Thiên? Triển Vân Thiên hiện ở đâu?

Mười mấy năm trước Triển Vân Thiên đã bị thảm sát dưới vòng vây của nhiều cao thủ...

Triển Bạch nghe hai lão nhân nhắc tới tiên phụ, hình ảnh bê bết máu của phụ thân lại hiện về trong trí, chàng đến quì trước Thần La, bi phẫn nói:

- Lão tiên bối! Kẻ nào đã âm mưu hãm hại phụ thân, xin tiên bối minh thị đề văn bối báo thù cho gia phụ.

Thần La chưa kịp nói thì Thần Hầu trợn mắt giận dữ nói:

- Sao? Triển Vân Thiên đã chết rồi?

Xong lão rơi lệ, căm hận nói:

- Không ngờ Thần Hầu này lại vô dụng đến như vậy đến mối thù với Triển Vân Thiên kia giờ cũng không còn sức để thanh toán.

Triển Bạch trong lòng bi phần quỉ trước mặt Thần La cầu xin lão chỉ giáo kẻ sát hại phụ thân mà không để ý gì đến thái độ của Thần Hầu.

Thần La thấy thái độ của Thần Hầu không khỏi ngạc nhiên, vội kêu Triển Bạch đứng dậy rồi nhìn Thần Hầu hỏi:

- Không lẽ ngươi cũng có oán cừu với Triển Vân Thiên?

Thần Hầu trầm ngâm một lát rồi nói:

- Nói ra sợ ngươi không tin chứ ta xưa nay tự xưng mình là vô địch thiên hạ, lại bị bại dưới kiếm của hấn.

Thần La gật đầu:

- Gì chứ việc này thì ta tin. Nếu hấn còn sống đến ngày nay, ta cũng không dám chắc có thể thắng nổi thanh Vô Tình bích kiếm của hấn. Nhưng theo chỗ lão phu biết, Triển Vân Thiên tính tình cương trực làm sao lại gây thù kết oán với Thần Hầu ngươi.

Thần Hầu trầm ngâm một lát rồi kể:

- Gần hai mươi năm trước có một lần Triển Vân Thiên đến Lê Cống Sơn hỏi mượn Ty hỏa thần châu, bảo vật trấn sơn của ta. Đương nhiên là ta không cho mượn, dù hấn đã lấy danh vọng của Giang Nam thất hiệp để bảo đảm là dùng xong sẽ trả ngay. Nghe danh hiệu ta mới biết hấn là thủ lĩnh của nhóm Giang Nam thất hiệp và như vậy ta càng không cho mượn. Vì nếu làm như vậy giang hồ sẽ cho là ta khiếp sợ Oai danh của chúng. Và ta đã ra điều kiện nếu hấn thắng được ta thì ta sẽ cho mượn, còn nếu bại thì đừng hòng sống sót mà ra khỏi Lê Cống sơn.

Thần La cười lớn chen vào.

- Và ngươi đã bại?

Thần Hầu trợn mắt:

- Lão quỉ ngươi ngồi yên nghe ta nói đã. Ta với hấn khổ chiến ba ngày ba đêm, cuối cùng thì hấn thắng được ta một chiêu. Vô Tình Bích kiếm rách được một đường rách áo trước ngực ta. Ta biết hấn đã lưu tình, nhưng lúc đó ta vì quá phần uất đã bảo hấn xuống tay giết ta đi.

- Rồi hấn không giết ngươi?

- Hừ! Nếu hấn giết ta thì ta làm gì còn sống để cùng chết với ngươi đêm nay?

Nhưng chính vì hấn không giết ta, càng làm ta khổ sở hơn. Giao bảo vật cho hấn, đồng thời giao hẹn ba năm sau sẽ gặp nhau đấu lại. Sau đó ta bẻ quan tu luyện một môn tuyệt thế thần công. Đang lúc luyện công đến hồi quan yếu nhất thì hai tên nghiệt đồ vì tham lam bí kíp đã làm cho ta bị tẩu hỏa nhập ma, tự

chặt lấy hai chân mình, còn hai tên nghiệt đồ thì lấy bí kíp trốn đi, trước khi đi chúng còn dùng đá lấp kín động định chôn sống ta.

Thần La nghe đến đây thở dài nói:

- Sau lần đó Triển Vân Thiên không trở lại làm cho ngươi căn hận đến giờ phải không?

Thần Hâu nghiêng răng:

- Đúng vậy! Lúc đó tuy ta điên cuồng tự chặt đứt chân mình, nhưng cũng nhờ đó làm ta tỉnh lại, tiếp tục vừa trị thương vừa luyện công. Công thành, ta xuống núi tìm hai nghiệt đồ để trừng trị và cả Triển Vân Thiên để trả thù làm tan mối hận trong lòng.

Không ngờ hai tâm nguyện đó chưa thành mà đã phải bỏ mạng.

Thần La nghiêm mặt nói:

- Việc ta cứu lầm hai nghiệt đồ là lỗi của ta. Còn việc Triển Vân Thiên không thể y ước trở lại Lê Cống sơn không phải vì hắn bội tín. Việc mượn Ty thủy thần châu của ngươi là để vớt một kho báu bị chìm dưới Động Đình hồ, khi báu vật vừa được vớt lên thì hắn đã bị vây đánh đến chết. Sách có câu người chết ân oán tiêu, việc đó ngươi nên bỏ qua đi. Còn việc giữa ta và ngươi nếu ngươi chưa chịu thôi ta vẫn còn cách để đầu tiếp.

Thần Hâu nghe nói ngạc nhiên:

- Ta với ngươi giờ đã không còn chút khí lực, đến đi lại còn khó nói gì đến giao đấu?

Uyên Nhi nãy giờ đứng yên giờ mới lên tiếng:

- Mộ Dung sơn trang ta không thiếu linh dược, để ta về nhà lấy đem đến đây chữa trị cho hai lão...

Thần Hâu tỏ vẻ kích động:

- Tiểu a đầu này tâm tánh thiện lương, xem ra quan niệm của ta về người giang hồ không có ai là người tốt, ngươi làm cho thay đổi rồi.

Thần La cũng nhìn Uyên Nhi cười nói:

- Ngươi không cần uống phí tâm cơ nữa. Linh dược của nhà ngươi có thần hiệu mấy cũng bằng hai hoàn thuốc mà hai ta uống là cùng. Nam tán, bắc đan đã không cứu được mạng hai ta, thì còn mong gì linh dược khác có thể cứu được?

Thần Hâu cũng gật đầu phụ họa, thần thái rất ảo não.

Thần La lại cười lớn nói:

- Có điều người ta sinh tử hữu mệnh, hai ta sống đến từng tuổi này có chết cũng vừa rồi, ngươi không cần phải lo lắng cho hai ta. Giờ ta nảy ra một ý thế

này, hai ta chết không có ai để an táng, lại không còn cách nào để tiếp tục đấu cho đến phân thắng bại...

Thần Hầu nghe đến đây, vội ngắt lời:

- Người định đem tuyệt học của hai ta truyền cho hai đứa này để chúng dọn xác cho hai ta đồng thời quyết đấu với nhau để hai ta phân thắng bại.

Thần La gật đầu:

- Xem ra lão Hầu như người cũng thông minh nhưng người chỉ biết một mà không biết hai.

Thần Hầu cụt hứng lạnh lùng nói:

- Vậy lão quỷ người nói xem!

- Người không thấy hai đứa trẻ này thân mật với nhau như vậy sao? Bất chúng quyết đấu sinh tử thế nào được? Nhưng tỷ đấu để phân định cao thấp thì được. Người thấy thế nào?

Thần Hầu mắt lộ kỳ quang:

- Nói vậy chắc người chọn tên tiểu tử?

- Đương nhiên! Người cũng không thể truyền tuyệt học cho hậu nhân của Triển Vân Thiên được, phải không?

Thần Hầu cười lạnh:

- Không sai! Nhưng lần này thì người lợi thế hơn ta. Tiểu tử này công lực thâm hậu hơn. Nhưng liệu a đầu thì khinh công giỏi hơn, mỗi người có sở trường sở đoản riêng, không thể nói ai lợi thế hơn ai được.

Thần Hầu gật đầu:

- Được! Ta đồng ý. Nhưng người còn sống được bao lâu nữa? Cũng phải định ra một kỳ hạn chứ?

- Trong vòng một trăm ngày?

- Ừm! Ta cũng còn sống được từng đó. Vậy ta hẹn ba tháng sau tại chỗ này, người ráng sống đến ngày đó để coi rốt cuộc ta với người ai thắng - Được! Một lời làm chắc!

Xong quay sang Triển Bạch:

- Tiểu tử! Ta đi đi!

Triển Bạch và Uyển Nhi nhìn nhau một cái, xong chàng đến bên Thần La ghé lưng công lão đi.

Uyển Nhi ngẩn người nhìn theo bóng dáng hai người đi khuất vào một thạch động gần đó.

Thấy Uyên Nhi nhìn theo xuất thần. Thần Hầu thở dài nói:

- A đâu, chúng ta cũng đi đi!

Uyên Nhi quay lại nhìn lão:

- Xem ra chắc ngươi cũng không tự đi được để ta cõng ngươi, nhưng đi đâu đây?

Uyên Nhi nói chuyện không được khách khí như Triển Bạch, nhưng như vậy lại càng hợp ý lão quái, lão tươi cười:

- Nơi đây rất nhiều hang động, cứ tìm một cái là được rồi, có điều không nên đi xa quá...

Uyên Nhi cau mày:

- Ba tháng trời nhốt mình trong động vừa tối tăm vừa dơ dáy, ta không thèm!

Thần Hầu ngắt giọng:

- Nói vậy ngươi không muốn học tuyệt thế võ công của ta?

- Thì học ngay trên thạch bàn này không phải sạch sẽ hơn sao?

Thần Hầu thở dài:

- Luyện công phải tìm nơi yên tĩnh vắng vẻ, một là khỏi sợ người nhìn lén, hai nữa không lo ngại vật chi phối. Ta sẽ truyền thụ cho ngươi mấy môn công phu mà cả ta cũng chưa luyện thành, bảo đảm ngươi sẽ thắng được tên tiểu tử kia.

Uyên Nhi không tin:

- Cả ngươi còn chưa luyện thành thì làm sao truyền thụ cho ta được? Vả lại ngươi đang thọ thương...

Thần Hầu trợn mắt:

- Ngươi có muốn học hay không?

- Ta không thèm học đâu!

Đứt lời quay người định bỏ đi. Thần hầu không ngờ liễu a đâu lại ngang ngạnh đến như vậy vội kêu lên:

- Ê! Ê! Đừng đi! Đừng đi! Ta đã ước hẹn với Thần La lão quái rồi, ngươi không học thế nào được...

Uyên Nhi quay lại trừng lão một cái:

- Vậy thì phải chịu theo ta học tại đây!

Thần Hầu cào tai gãi má một hồi nói:

- Bí quyết của tuyệt thế võ công là không để nhiều người biết, còn sợ bị ngoại ma quấy nhiễu, ta bị đứt đôi chân là một tấm gương đó. Ta truyền thụ võ

công cho người là để người thắng hẳn, không phải để hại người. Giờ người cũng ta đi tìm một hang động bí mật để ta truyền khẩu quyết sau đó ngoài thời gian luyện công ra, người muốn đi đâu tùy thích. Như vậy được chưa?

Uyển Nhi thở dài:

- Ta vốn chẳng có lòng muốn học võ công, nhưng không nỡ nhẫn tâm cự tuyệt người, thôi thì như vậy đi!

Dứt lời ngồi xuống. Thần Hầu mừng rỡ níu chặt vai Uyển Nhi. Hai người rời thạch bàn bắt đầu đi tìm nơi luyện võ. Nhưng qua mấy thạch động không chỗ nào hợp ý Thần Hầu, đến bên một cửa động, Uyển Nhi nổi giận nói:

- Bất kể là hợp hay không hợp thì ta cũng không đi nữa đâu!

Xong ghé đặt Thần Hầu bên trong động.

Thần Hầu đảo mắt nhìn quanh:

- Động này còn kém hơn mấy động trước, cửa động lại nhiều gió thế này không chừng lại bị thông phía sau, ta thấy...

- Thôi đừng thấy gì nữa hết. Nếu sợ gió lớn thì đi sâu vô trong một chút nữa.

Thần Hầu thở dài nghĩ thầm:

"Thật không ngờ Thần Hầu này đến lúc sắp chết còn phải quỵ lụy một con a đầu như vậy.

Uyển Nhi thấy lão than vắn thở dài, trợn mắt:

- Nếu người thấy ép người quá thì thôi cũng được. Tốt cho cả đôi bên.

Thần Hầu vội xua tay:

- Không có không có! Thôi thì từ nay ta nghe lời liễu a đầu người!

Uyển Nhi hừ lạnh:

- Ta tên là Triển Uyển Nhi, từ nay có gì gọi tên ta là được rồi. Không được gọi a đầu này a đầu nọ!

- Tuân lệnh! Cả đời ta mới biết sợ một người, đó là người!

- Không đúng? ít nhất người còn sợ một người nữa. Tích Lịch kiếm Triển đại hiệp!

Thần Hầu nổi nóng:

- Láo! Ta không sợ hẳn! Với công lực của ta hiện thời đã cao hơn hẳn nhiều lần rồi, chỉ cần một chiêu của ta sợ hẳn cũng không đỡ nổi.

Uyển Nhi che miệng cười:

- Ta thì chỉ sợ giờ đây một chương của kẻ không biết võ công người cùng đó không nổi nữa.

Lời nói này khiến Thần Hầu im miệng, nhưng trên gương mặt lão thoáng hiện sát khí, lão càng cảm hận Thần La Thiết Đả hơn.

Uyển Nhi cũng cảm thấy lời nói của mình hơi quá đáng, lòng hơi bất nhẫn, ghé vai xuống nói:

- Thôi bỏ qua đi, ta cũng ngại đến nơi tránh gió một chút Thần Hầu không nói gì nữa đeo cứng trên lưng tuyền Nhi, mặc cho nàng công đi.

Điều kỳ lạ là động này tuy cửa vào lớn nhưng lại rất sâu. Uyển Nhi cũng Thần Hầu đi mấy chục trượng chẳng những không tìm được nơi nào khả dĩ tránh gió, mà trong các đường ngang ngõ tắt nơi nào cũng có gió hú hú.

Tình hình này khiến cả hai đều cảm thấy bất tường nhưng không ai lên tiếng cả.

Qua tiếp xúc sơ sơ, Thần Hầu cũng nhận xét được a đầu này tuy tâm tính thiện lương nhưng lại rất gàn bướng, nói không khéo thì lại đổi ý thì nguy. Bởi vậy thấy tình hình không ổn, nhưng lão vẫn không dám mở lời để tự Uyển Nhi quyết định.

Phần Uyển Nhi nói chắc chắn, nhất định sẽ luyện công ngay trong động này. Giờ thấy tình hình bất ổn nhưng cũng không tiện đổi ý, nên cứ gia tăng cước lực đi sâu vào trong.

Đi hết một khoảng thời gian bằng ăn hết bữa cơm tính ra đi có hơn mấy dặm đường rồi, vẫn chưa tìm được nơi nào có thể luyện công. Cả hai đều có ý thoái lui nhưng không ai dám mở lời.

Bỗng Uyển Nhi kêu lên một tiếng kinh hãi.

Thần Hầu vốn nhắm mắt dưỡng thần, nghe kêu thất thanh vội mở mắt ra:

- A đầu... Uyển Nhi, có chuyện gì?

- Nơi này làm sao mà cũng có người chết?.

Uyển Nhi dừng chân, đứng dựa vách động có một tử thi đầm máu.

Lúc đầu cứ ngỡ tử thi vì dựa vào vách nên không ngã, chùng nhìn kỹ lại thì thấy ngay tâm huyết có cảm một thứ ám khí kỳ quái hình tợ con thoi, dài. có hơn thước từ trước ngực xuyên qua hậu tâm cắm vào vách đá, vì vậy tử thi mới không ngã.

Uyển Nhi cau mày:

- Người này bị ám khí giết chết, vết máu còn chưa khô chứng tỏ mới bị hại không lâu, thứ ám khí này rất lạ chưa từng thấy bao giờ.

Thần Hầu cũng lắc đầu:

- Ta cũng không biết đây là thứ ám khí gì, có điều kẻ phóng ám khí công lực kinh nhân, ám khí lại có tâm kỳ độc.

- Người có nhận ra người bị hại là ai không?

Thần Hầu thấy tên đại hán mình mặc trường bào bằng lụa, thêu chỉ vàng, dưới vạt áo thêu hình một hạt minh châu, vẻ mặt coi rất uy mãnh chứng tỏ cũng là giang hồ hào khách.

Nhìn một lúc lão lắc đầu:

- Ta ít đi lại trên giang hồ nên không nhận ra lai lịch người này.

Uyển Nhi tuy trong lòng đã nghe hơi ớn lạnh, nhưng vẫn tỏ vẻ cứng cỏi:

- Trong động này nhất định còn có hung thủ ẩn thân, người thấy chúng ta có nên đi tiếp không?

Thần Hầu mỉm cười:

- Việc này cô nương nên quyết định, lão phu từ đầu đã không có chủ ý vào đây.

Uyển Nhi nghe nói tức khí không thềm nói nữa, liền giở khinh công xông thẳng vào trong. Đi được mấy trượng, lại thấy hai cỗ tử thi, ăn mặc giống hệt như tử thi trước, có điều bị ám khí từ sau đâm tới ngã nằm dưới đất.

Uyển Nhi nhìn thấy kinh tâm, nhưng vì hầy còn giận Thần Hầu nên không dừng chân, chạy đi tiếp.

Thần Hầu đương nhiên cũng đã nhìn thấy hai tử thi, tuy lão không nói gì nhưng trong lòng không khỏi ớn lạnh, lão võ công đã mất hết, cử động còn khó khăn nói chi gặp phải đối phương tấn công.

Lại đi được hơn chục trượng nữa, trước mặt xuất hiện một bức vách đá, gió đã ít đi nhiều. Uyển Nhi tiến đến gần vách đá, bên trái có một cửa động chừng như bên trong là một thạch thất. Uyển Nhi bước vào.

- Cẩn thận!

Uyển Nhi bước vào trong thạch thất bỗng từ trong bóng tối hai cánh tay đen sì lẳng lẳng chụp xuống.

Uyển Nhi kinh hãi kêu lên:

- Ái chà!